

Byl sychravý listopadový podvečer. Od řeky stoupala vlezlá mlha, kterou nedokázal kalný svit lamp na mostě prorazit. Spěchal jsem domů, do útulného tepla a světla mého staromládeneckého bytu.

Najednou se z mlhy vynořila maličko přihrbená postava, oděná do těžko popsateľného dlouhého hávu, s podivnou kulatou čapkou. První, co mne napadlo, bylo, že *tu hlavu* s dlouhými vlasy a vousy odněkud znám.

„Milý příteli, můžeš nám říci, kde se nacházíme? My tu naši Prahu nemůžeme poznat, jak je změněná!“ Mluvil jakousi divnou češtinou – sice bez cizího přízvuku, ale nazval bych ji přinejmenším archaickou – a co ten *pluralis maiestaticus*? Rozhodl jsem se odpovědět stejným tónem: „Nacházíme se na mostě, zvaném Karlův, a ten zbudoval král a císař Karel Čtvrtý, zvaný Otec vlasti na místě někdejšího Juditina mostu - už to bude dobrých šestsetpadesát let!“ - lovil jsem z paměti školské vědomosti. „Pravíš Otec vlasti – a šestsetpadesát let? Tak se to učíte ve škole ještě po takové době? Nemůžeme tomu uvěřit! A který král zde vládne nyní?“

Vysvětlujte někomu, že v roce 2004 České republice nevládne žádný král – a třeba taky vůbec, co je to republika (když evidentně v této oblasti nepochopitelně zaostává) – ale jakýsi nevysvětlitelný ostych způsobil, že jsem všechny neuctivé výrazy spolkl a trpělivě vysvětloval, že už v Evropě máme vlastně jen dvě království, a ta jsou spíše podobná republice, než středověkému království. Viditelně ho potěšilo, že jsme svébytný stát, byť v rámci sjednocené Evropy.

Vtom jsem si vzpomněl, odkud *tu hlavu* znám! Je umístěna vysoko v triforiu svatovítské katedrály mezi svými čtyřmi manželkami – ale důvěrně ji znám z obrazových publikací o pražském hradu!

Než jsem se stačil po tom šoku z náhlého poznání zeptat, postava se dokonale rozplynula v mlze, jako kdyby nikdy neexistovala.